

голъмо удивление на поета, но и за още по-голъма негова радост, тукъ той се срѣщналъ съ стариятъ си приятелъ отъ Знаменка — Иванъ Ивановичъ, одисеята на когото ни е отчасти позната. Ботйовъ побързалъ да го прѣдстави Чобанову, като благонадеженъ и вѣренъ другаръ, съ когото може да се сподѣля радостъ и скръбъ. — „Единъ елмазъ, който отъ небето ми пада сега — го отрекоментува въ Ботйовъ на своя братовчедъ: бжди съ него, както си съ мене. Той е надеженъ и способенъ да ни помага“. Е, какъ братъ така: другадѣ не мърда ли, откакъ напуснахме Знаменка — питалъ Ботйовъ. Иванъ Ивановичъ се призналъ чистосърдечно, че всичкото врѣме прѣкаралъ въ Тулча и въ Исмаилъ, но съжалявалъ, че ромжнитѣ не били такива „благии души“, каквито сж българитѣ, за да се открие нѣкому, за да има съ кого да сподѣли неволята на изгнанието.

А въ тази минута случаятъ се прѣдставилъ: щастливата срѣща събрала наново двамата комунисти, които ще започнатъ старата пѣсенъ, съчинена въ Знаменка, ще я разгласятъ изъ цѣло Влашко, докато смъртъта ги раздѣли. Болницата, въ която се намѣстилъ Ботйовъ, взела да мерише на революция, а кѣрищата кански писнали отъ тримата пангалози.

Намѣрилъ топло мѣсто, храна и други удобства, Ботйовъ се всецѣло прѣдалъ на четмо и на спортъ. Кесията на доктора носила: за литература отъ каквато ималъ нужда поета — българска или чужда, Чобановъ билъ принуденъ да отдѣля мѣсечно извѣстна сума, защото инкъ Ботйовъ му знаялъ цаката: ще драсне до редакцията да прати едно-друго на докторски адресъ, ще чете додѣто душа иска, пкък оня, ако желеа да се „маскари“, нека неплаща. Книгата е мждростъта на живота. Ботйовъ я обича, както майка своя първенецъ. Не казваме, че той е обичалъ всѣка книга: пази боже! Ако истината е нѣщо относително,